

AZ ÉN TESTVÉREIM.

*Aki szegény s nincs egyebe,
Csak a barna kis kenyere
S kenyérének kesernyéje:
Az szívemnek mind testvérje!*

*Aki fárad évről-évre,
A céljához sohsem érve
S félre-útra sosem tér le:
Az szívemnek mind testvérje!*

*A virágot ki szereti,
Öntözgeti, becézgeti,
S félti őket, baj ne érje:
Az szívemnek mind testvérje!*

*A jó Istent, aki hiszi,
Aki lelkét Hozzá viszi,
Aki gyakran néz az égre:
Az szívemnek mind testvérje!*

*Alig nyíló rózsafának
Az elhagyott bús hazának
Ki balzsamot hord sebére:
Az szívemnek mind testvérje!*

MÓRA LÁSZLÓ.

Péter és Pál.

Innen is hétnapi járásra, onnan is hétnapi járásra, éppen a világ kellős közepén lakott egyszer egy szegény ember. Péternek hívták. Annyi gyermeke volt, mint sűrű rostán a lyuk, még eggyel több is talán. De az egész gazdagsága mégis csak egy árva kakas volt. A szomszédja, Pál, pedig nagyon gazdag ember volt, mégis mindig jajgatott, hogy hát így nem lehet megélni, meg úgy nem lehet boldogulni!

Azt mondja egyszer Pál Péternek:

— Szomszéd! A kend kakasa sokat kapargál az én kertemben! Én ezt tovább nem tűröm! Hogyha egyszer megfogom, kitekerem a nyakát!

Péter nem szólt semmit. De gondolkodóba esett. Mitévő legyen azzal a szerencsétlen kis kakassal?

— Én bizony nem vesződöm sokáig vele — gondolta, — hanem odaajándékozom az uraságnak!

Azzal fogta a kis kakast és elvitte csakugyan az uraságnak, aki a faluban élt.

— Talán bizony keresztelő vagy lakodalom van nálatok, Péter, hogy kakással jársz, s azt ajándékozszt? — kérdezte az uraság.

— Dehogy, uram, nem lesz nálam semmi. Csak költse el a tekintetes úr egészséggel a családjával, s ne gondoljon velem! — mondta Péter.

— Hm, nem értem a dolgot! Hát ne kelne el nálatok is, Péter, ez a kakas, hiszen annyian vagytok, mint csillag az égen s évszámra nem jut hús az asztalotokra.

— Igaz, uram, igaz, dehát csak fogadja el tőlem, jó szívvel hoztam.

Pétért nem lehetett szándékától eltéríteni. Mit tehetett hát az uraság, kiadta a parancsot a szakácsnénak, hogy süsse meg ebédre a kis kakast. Mikor aztán az ebéd elkészült, Pétért is az asztalhoz ültették. Éppen heten ültek vele együtt az asztalnál. Azt mondja az uraság, amikor a sült kakast behozták:

— No, Péter, a kakast te osztod szét! De úgy vigyázz ám, hogy mindenki megkapja a maga részét! Ha jól osztod, megajándékozlak. Ha nem jól osztod, lehúztatlak s tizenkettőt verek rád.

Erre Péter maga elé vette a kakast. Levágta a fejét s azt a gazda tányérjába tette ezekkel a szavakkal:

— A feje az úré, mert ő a ház feje.

Aztán a nyakát vágta le, s ezt a gazdaasszony tányérjába tette.

— A fej és a nyak egyek, a férj és feleség szintén egyek, tehát a nyak az asszonyt illeti!

Most a kakas két szárnyát vágta le s odaadta a fiúknak, hogy jobban tudjanak írni. A két lábát pedig a két leánykának, hogy jobban tudjanak táncolni.

Azt mondta ekkor Péter:

— Mindenki megkapta a magáét. Én is elveszem a magamét.

Azzal a maradékot szépen bekebelezte jóízűen.

Hej, nagyot kacagott az uraság és csodálta Péter furfangját. Az uraság jókedvében aztán gazdagon megajándékozta Pétért. Adott neki tehenet, borjút, s birkákat is.

Hazamegy Péter nagy örömezővel s elbeszéli a szerencsését Pálnak is.

— Megállj, Péter, — gondolta Pál, — én nem egy, hanem egyszerre öt kakast adok az uraságnak s akkor ötször annyi ajándékot ad nekem, mint neked az egyért!

Azonnal meg is fogatott nagy sebtiben öt kakast — mondanom sem kell, hogy a legszebbjeit válogatta ki! — és elvitte az uraságnak. Annak feltűnt a dolog, hogy mire ez a hirtelen szívesség, mikor jól ismerte Pált. De aztán hamar átjárt az eszén, hogy honnan fúj a szél. Előbb nem akarta elfogadni az ajándékot. De Pál csak addig erősködött, hogy végre mégis

kénytelen volt vele. De kikötötte, hogy a sült kakasokból Pálnak is ennie kell, mint Péternek. Megsütötték tehát mind az öt kakast. Mikor aztán asztalhoz ültek, ezt mondta Pálnak az uraság:

— Hallod-e, Pál! — Az én házamnál az a szokás, hogy aki az ajándékot hozta, az ossza is el. De csak úgy oszd ám el, hogy mindenki megkapja a magáét! Heten vagyunk. Ha jól osztod el az öt kakast, hasznát, veszed, ha nem: huszonnégy botot kapsz, érted?

Gondolhatjátok, hogy mennyit törte rajta a fejét Pál, miként ossza szét az öt kakast, még hozzá úgy, hogy mindenki megkapja a részét. Jó sokáig vesződött így, míg végre az uraság látva, hogy semmire sem megy, a kakasok pedig kihülnek, elhívatta azonnal Pétert.

— Nem tudom uram — mondta Péter, — el tudom-e osztani? De nekem mindig a hármas szám volt a szerencsés számom, talán most is segít rajtam.

Azzal elkezdett magában számolni. Csóváltgatta a fejét is. Majd el-elmosolyodott, mintha valami mulatságos dolog jutott volna eszébe. Végre nekilátott az osztásnak.

— Én azt találom, — mondta, — hogy a tekintetes úr, a tekintetes asszony és egy kakas együtt éppen háromat tesz ki! A két úrfi s egy kakas nemkülönben. A két kisasszonyka és egy kakas is csak hármat tesznek ki együtt. Végezetére én, szegény ördög s a megmaradt két kakas: ismét csak hármat teszünk ki.

Azzal a két megmaradt kakast szépen maga elé vette Péter s így fejezte be szavait:

— Most pedig édesmindnyájunknak jó étvágyat kívánok!

Az egész ház népe nagyot kacagott Péter furfangján. Az uraság Pálra jó huszonnégyet vágatott, Pétert pedig ismét megajándékozta, még hozzá házzal és telekkel, mert másodszor is olyan jól megneveltette őket s túljárt a Pál eszén.

Máig is boldogan él Péter, csak azt sajnálja, hogy Pál azóta sem tért eszéhez, még mindig gyűlölködik, ha másnak is megy a sora valahogy.

A HADIÖZVEGY ÁRVÁI.

Hadiözvegy kis árvái
Alig győzik anyjuk várni!
Édesanyjuk mosni jár,
Életük mégsem sivár.

Nagy tizenkét éves lánya
Testvérkéit eldajkálja:
Varr, főz nekik s elmosogat,
S öccsére mos sokat.

De ha anyjuk megjő este,
S kenyerük már megkereste:
Boldogságuk föllelik:
Körülfogják, ölelik.

A lobogó vagontűzhely
Minden gondot vígan űz el:
Fő, pattog a burgonya,
S piroslik a tarhonya.